

[Holstein.]

igen, og saa vil de indføre Vagtværnskorpsen af 1927.

Jeg vil sige dertil, at det tror jeg aldeles ikke, at de ærede Oppositionspartier vil, og jeg tror ikke, der er noget, de nødigere vilde end at komme til at staa overfor det Dilemma at skulle gennemføre de 16 Millioners Vagtværnskorps i Praksis under den nuværende storpolitiske Situation og tage Ansvaret derfor. (*L. Rasmussen*: Lad os prøve det!). Ja, lad os prøve det. Jeg havde i og for sig ikke noget mod Eksperimentet, men jeg er tilbøjelig til at tro, at saaledes som Situationen ligger i Øjeblikket, er der i Virkeligheden kun to Muligheder. Den ene er at faa en yderligere Forsumpning i Forsvarsspørgsmaalet ved en Overenskomst mellem de to Partier, som kalder sig forsvarsvenlige, af hvilke jeg i alt Fald vil anerkende, at de Konservative er det; naar de har kastet saa megen Ballast over Bord i Forsvarssagen, som de har, var det jo af Hensyn til den Støtte og Undsætning, de ventede sig af deres Makkere, og efter de Erfaringer, der er indhøstet, er det vist ikke uberettiget at sige, at det har været daarligere Makkere.

Men der er i hvert Fald kun een af to Muligheder: Enten at denne Sag bliver ved at være et aabent Spørgsmaal, saa er Forsvaret forsumpet, eller ogsaa, at vi faar et Forlig mellem Konservative og Venstre paa den højtærede Forsvarsministers Grundlag. Ja, det vilde altsaa stride ganske imod den konservative Ordførers Tilsagn og imod Vedtagelserne paa det konservative Landsraadmøde i Vejle, men lad os sætte det. Saa var den igen forsumpet.

Mon det saa ikke var bedre, fremfor disse to Muligheder, at det hele blev skudt over paa Oppositionen? Lad det ligge, lad det ligge, saa skal det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen se, naar han og de Radikale efter Valgene gennemfører det 16—18—20 Millioners Vagtværnskorps — eller maaske de faar arbejdet sig lidt højere op, i Nærheden af Admiral Rechnitzers Forslag, men saa er vi langt borte fra Udgangspunktet —, saa skal De se, om der ikke her i Landet danner sig en saadan Opposition mod det, at det saa kun bliver Galgenfrist for det, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vil, og saa bliver det i Virkeligheden den bedste Vej til at faa klare Linier og fast Grund under Fødderne i Forsvarsspørgsmaalet her i Landet. (*L. Rasmussen*: Vi løber Ri ikoen!).

Ja, jeg personlig har ikke noget imod

at løbe Risiko, men jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, at den Forsvarsnihilisme, som findes i den danske Rigsdag, er Reminiscenser fra en længst forsvunden Tid, den betegner et Bagstræv paa Rigsdagen, som ikke har nævneværdigt Hold ude i Befolkningen, heller ikke i det ærede Medlems egen Vælgerbefolkning. Der findes ikke Forsvarsnihilisme af Betydning ude i den danske Befolkning i nogen af det danske Folks Klasser, undtagen en lille Smule i Arbejderbefolkningen, hvor den kun holdes oppe ved Hjælp af Talemaader fra de socialdemokratiske Rigsdagspolitikere; men Forsvarsnihilismens Arnested og Centrum her i Landet er Christiansborg. Det kan det ærede Medlem være aldeles vis paa.

Enhver Officer i Hær og Marine, som kender den danske Soldat, fra Arbejderen til Gaardmandssønnen, ved, at de er ikke Forsvarsnihilister. Han ved, at den Dag, da Regering og Rigsdag i Krigssituation kalder paa den danske Soldat, saa møder han, og saa gør han sin Pligt, som han alle Tider har gjort det, det er aldeles afgjort. Kunstproduktet kommer herfra, fra Rigsdagen, kommer ikke fra Befolkningen.

Ude i Befolkningen er der en voksende Forstaaelse af, hvor alvorlige de storpolitiske Forhold er, hvor let den internationale Ildebrand kan tændes, og der er en voksende Bekymring for, hvorledes det skal gaa dette lille Land, hvis Konflikten bryder ud og Danmark bliver inddraget, en voksende Bekymring for, hvorledes det skal gaa os med de Krigsmidler, som Verdens Hære og Flaader nu raader over.

Og jeg synes, at det er vor Pligt at oplyse Befolkningen, medens Tid endnu er, om, at 1914 har vi ingen som helst Sikkerhed for vil gentage sig under en ny storpolitisk Konflikt, hvor Krigen trækker hen i Østersøregionerne, og det er sandsynligt, at det vil ske, hvis vi faar en storpolitisk Konflikt. Det har jo det ærede Medlem Hr. P. Munch og Socialdemokratiet indrømmet; ja, det gør de for Resten i alle Lande, og det er ikke mere end nogle faa Dage siden, jeg saa den tidligere engelske socialdemokratiske Minister Snowden paa et stort politisk Møde i England fremhæve, hvor urosvanger Situationen i Europa var, og i hvilken Grad Europa stod rustet nu, og hvor langt større Rustningerne var til Trods for alt, Locarno og Folkeforbund og det hele, end de var før 1914.

Nej, der er ingen Sikkerhed for, at